

Anonüümseks muudetud versioon

Tõlge

C-365/22 – 1

Kohtuasi C-365/22

Eelotsusetaotlus

Saabumise kuupäev:

7. juuni 2022

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

Cour de cassation (Belgia kassatsioonikohus)

Eelotsusetaotluse kuupäev:

16. mai 2022

Kassaator:

IT

Vastustaja kassatsioonimenetluses:

État belge

Cour de cassation (Belgia kassatsioonikohus)

Kohtuotsus

[...]

[...] IT [...] [kassaatori kontaktandmed],

kassaator,

[...], [kassaatori esindaja]

versus

ÉTAT BELGE, keda esindab rahandusminister (ministre des Finances), kelle kantselei asub Brüsselis aadressil rue de la Loi 12,

vastustaja kassatsioonimenetluses,

[...]. [vastustaja esindaja]

I. Menetlus kassatsioonikohtus

Kassatsioonkaebus on esitatud cour d'appel de Liège'i (Liège'i apellatsioonikohus, Belgia) 1. märtsi 2019. aasta kohtuotsuse peale.

[...] [menetlusküsimused]

II. Vaidluse asjaolud ja menetluse taust

Nagu selgub vaidlustatud kohtuotsusest ja tõenditest, mida kassatsioonikohus saab arvesse võtta, võib vaidluse asjaolud kokku võtta järgmiselt.

Alates 1. oktoobrist 2013 on kassaator olnud registreeritud käibemaksukohustuslasena seoses kutsetegevusega, mis seisneb kasutatud sõidukite ja romusõidukite müügis: nimelt soetab ta kindlustusseltsidelt kasutusest kõrvaldatud, see tähendab, täielikult hävinuks loetavaid sõidukeid ja müüb need kolmandatele isikutele romusõidukitena või „varuosadeks“ edasi.

2015. aastal tehti kassaatorile kontroll, mille põhjal koostati maksu mahaarvamise eeskirjade ja kasuminormi maksustamise korra rikkumise tõttu käibemaksu tasumise nõue: maksuhaldur ei arvanud kasuminormi maksustamise korra kohaldamisalasse arveid, kuhu oli märgitud „varuosadeks müüdnud autod“, või arved, mis puudutasid romusõidukeid.

Vaidlustatud kohtuotsuses nõustuti sellega.

III. Kassatsioonkaebuse väide

Kassatsioonikaebuses [...] on kassaator esitanud ühe väite.

IV. Kassatsioonikohtu otsus

Väide

Teine osa

Nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivis 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi, on artikli 1 lõike 2 esimeses lõigus sätestatud, et ühise käibemaksusüsteemi põhimõtteks on kohaldada kaupade ja teenuste suhtes üldist tarbimismaksu, mis on täpselt võrdeline kaupade ja teenuste hinnaga, olenemata nende tehingute arvust, mis tehakse tootmise ja turustamise käigus enne maksustamisetappi.

Selle direktiivi põhjenduse 51 kohaselt tuleb topeltmaksustamise ja maksukohustuslaste vahelise konkurentsi moonutamise vältimiseks vastu võtta ühenduse maksustamiskord, mida kohaldataks kasutatud kaupade, kunstiteoste, antiik- ja kollektsiooniesemete suhtes.

Selle direktiivi artikli 311 lõike 1 punktis 1 on kasutatud kaup määratletud kui materiaalne vallasasi, mis kõlbab edasiseks kasutamiseks samal kujul või parandatuna, välja arvatud kunstiteosed, kollektsiooni- ja antiikesemed ning liikmesriikide määratletud väärismetallid ja -kivid, ning sama lõike punktis 5 on maksukohustuslik edasimüüja määratletud kui maksukohustuslane, kes oma majandustegevuse käigus ja edasimüügi eesmärgil ostab või kasutab oma ettevõtluse eesmärgil või impordib kasutatud kaupu.

Artikli 313 lõikes 1 on ette nähtud, et liikmesriigid kohaldavad maksukohustuslike edasimüüjate teostatavate kasutatud kaupade tarnete suhtes erikorda maksukohustuslike edasimüüjate saadud kasuminormi maksustamiseks vastavalt ettenähtud tingimustele, mille hulka kuulub ka see, et nende kaupade tarnija maksukohustuslikule edasimüüjale oleks üks direktiivi artiklis 314 loetletud isikutest.

Need sätted on üle võetud Belgia käibemaksuseadustiku (Code de la taxe sur la valeur ajoutée) artikli 58 lõikega 4 ja kuninga 23. detsembri 199[4]. aasta määruse nr 53 (kasutatud kaupade, kunstiteoste, kollektsiooni- ja antiikesemete suhtes kohaldatav kasuminormi maksustamise erikord (arrêté royal no 53 du 23 décembre 199[4] relatif au régime particulier d'imposition de la marge bénéficiaire applicable aux biens d'occasion, objets d'art, de collection ou d'antiquité)) artikliga 1.

Vaidlustatud kohtuotsuses leiti, et „[apellant] eksib, kui ta väidab Euroopa Liidu Kohtu 18. jaanuari 2017. aasta kohtuotsusele (*Sjelle Autogenbrug I/S vs. Skatteministeriet*) tuginedes, et tema „varuosadeks“ müüdnud sõidukid ei peaks selle korra kohaldamisalast välja jääma, kuna „viidatud kohtuasjas [...] olid kõne all osad, mille maksukohustuslane oli kõigepealt eemaldanud, enne kui ta nad osadena uuesti maha müüs, mitte sõidukid, mis müüakse „varuosadeks“ ilma, et neid oleks kohandatud vastavalt individuaalsetele vajadustele“.

Vaidlustatud kohtuotsuses märgitakse, et kuigi eelviidatud kohtuotsuse kohaselt ei välista mõiste „kasutatud kaubad“ „teisest asjast pärinevat ja selle koostisosaks olnud materiaalist vallasasja, mis kõlbab edasiseks kasutamiseks samal kujul või

parandatuna“ ning „kasutatud kaubaks“ kvalifitseerimisel on vaja vaid seda, et kasutatud kaubal säiliks need kasutamisevõimalused, mis tal olid uena, ning et seda saaks seetõttu korduvkasutada samal kujul või parandatuna“, ei kaubelnud apellant „mitte kasutatud osade, vaid autodega, hoolimata sellest, et mõnele tema arvele on märgitud, et need „müüakse varuosadeks““. Ta järeldeb sellest, et „seetõttu tuleb müüdud kaupade, see tähendab sõiduautode puhul kontrollida, kas neil on säilinud need kasutamisevõimalused, mis neil olid uena, ja kas seetõttu on neid võimalik samal kujul või parandatuna korduvkasutada“.

Ta märgib esiteks, et „sõidukite puhul, mille [apellant] on „varuosadeks“ müünud, see ilmselgelt nii ei ole, kuna selline märkus näitab objektiivselt, et sõidukit ei ole enam põhimõtteliselt võimalik samal kujul korduvkasutada“, ja et „arvesse tuleb võtta just edasimüümise objektiivseid asjaolusid“, ja teiseks, et „mis puutub teistesse sõidukitesse, siis kui neist on saanud romud, ei ole arusaadav, kuidas neid saaks määratleda „kasutatud kaubana“, kuna neid ei saa korduvkasutada nii, et neil säiliks samad omadused, mis uena, ning nende kasutamine saab edaspidi piirduda ainult mõningate nende koostises olnud osade ja materjalide taaskasutamisega“.

Kuna on tekkinud küsimus eelviidatud direktiivi artikli 311 lõike 1 punkti 1 tõlgendamise kohta, tuleb Euroopa Liidu Kohtule esitada eelotsuse küsimus, mis on sõnastatud käesoleva kohtuotsuse resolutsioonis.

Esitatud põhjendustest lähtudes

otsustab kohus

menetluse peatada, kuni Euroopa Liidu Kohus on vastanud järgmisele eelotsuse küsimusele.

Kas nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi, artikli 311 lõike 1 punkti 1 tuleb tõlgendada nii, et kasutuselt kõrvaldatud mootorsõidukid, mille on soetanud direktiivi artiklis 314 nimetatud isikutelt kasutatud sõidukite ja sõidukiromude müügiga tegelev ettevõtja ning mis on mõeldud „varuosadeks“ müümiseks, ilma et osi oleks nende küljest eemaldatud, on selle sätte tähenduses kasutatud kaubad?

[...] [menetlust puudutav standardväljend]

TÖÖDOKUMENT